

SÈRIE CRAVE

fúria

TRACY WOLFF

*Absolutament addictiu.
Ja no pots parar.*

Columna

TRACY WOLFF
FÚRIA

Traducció d'Esther Roig i Judith Raigal Aran

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *CRUSH*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2021

© TRACY WOLFE, 2020

PUBLICAT ORIGINALMENT ALS ESTATS UNITS AMB EL TÍTOL DE *CRUSH: CRAVE SERIES #2*.

AQUESTA TRADUCCIÓ S'HA PUBLICAT D'ACORD AMB ENTANGLED PUBLISHING, LLC,
A TRAVÉS DE RIGHTSMIX LLC. TOTS ELS DRETS RESERVATS.

© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG I JUDITH RAIGAL ARAN, 2021

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2759-3

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.146-2021

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

*Això és una obra de ficció. Els noms, els personatges, els llocs i els fets que hi surten
són fruit de la imaginació de l'autor o han estat utilitzats en un context de ficció.*

*Qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes,
o fets reals és pura coincidència.*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Em vaig despertar així

Ser l'única humana en una escola per a éssers sobrenaturals és fumut si tens un bon dia.

Si tens un mal dia, és una mica com ser l'última joguina per rosegat en una habitació plena de gossos rabiosos.

I si tens un dia normal..., home, en un dia normal, la veritat és que és una passada.

Llàstima que avui no sigui ni de lluny un dia normal.

No sé per què, però tot és una mica estrany quan camino pel passadís per anar a la classe de Literatura britànica, agafant fort la corretja de la motxilla com si fos un salvavides.

Potser és perquè m'estic congelant, tot el cos em tremola del fred que se m'ha ficat als ossos.

Potser és perquè la mà amb què agafó la corretja de la motxilla està esgarrapada i adolorida, com si m'hagués barrallat amb una paret i, a sobre, hagués perdut.

O potser és perquè tothom, i vull dir tothom, em mira, i no com si avui tingués «un bon dia».

Però és que n'hi ha mai, d'aquests?

Sembla que a hores d'ara m'hauria d'haver acostumat a les mirades, perquè no s'hi pot fer res quan surts amb el príncep dels vampirs. Però no. I el que és segur és que no fa gens de gràcia quan tots els vampirs, bruixes, dracs i homes llop de l'escola es paren a mirar-te fent uns ulls com unes taronges i amb les boques encara més obertes... com avui.

Que, tot s'ha de dir, no els fa quedar gaire bé. Perquè, a veure, aquí la que hauria d'allucinar no se suposa que soc jo? Ells sempre han sabut que els humans existien. En canvi, només ha passat una setmana des que vaig descobrir que els monstres de sota el llit són reals. Com ho són els que hi ha a la meva habitació, a les meves classes... i a vegades als meus braços. No hauria de ser jo, doncs, la que caminés amb la boca oberta i els mirés a ells?

—Grace?

Reconec la veu i em giro amb un somriure. Em trobo en Mekhi, que em mira bocabadat i té la pell, normalment d'un color marró clar, més cerosa del que li he vist mai.

—Ei, hola. —Li somric encara més—. Em pensava que avui hauria de llegir *Hamlet* tota sola.

—*Hamlet*? —Té la veu rogallosa, i les mans amb què es treu el mòbil de la butxaca de davant li tremolen.

—Sí, *Hamlet*. Saps l'obra que vam començar a llegir a Literatura britànica quan vaig arribar? —Bellugo una mica els peus, de sobte incòmoda perquè em continua mirant fixament, com si hagués vist un fantasma... o pitjor. No és el comportament típic d'en Mekhi, de cap manera—. Te'n recordes que havíem de representar una escena junts?

—No estem lle... —Calla a mitja paraula, i es posa a picar amb els dits el mòbil per enviar el que la seva cara diu que és el missatge més important de la seva vida.

—Que et trobes bé? —pregunto, acostant-m'hi una mica més—. No fas bona cara.

—Que no faig bona cara? —Fa una rialla seca, i es passa

una mà tremolosa pels tirabuixons foscos i llargs—. Grace, ets tu...

—Senyoreta Foster?

En Mekhi calla quan una veu que no reconec ressona pel passadís.

—Es troba bé?

Miro en Mekhi com dient «es pot saber què passa?», mentre tots dos ens girem i veiem el senyor Badar, el professor d'Astronomia lunar, que ve cap a nosaltres a grans gambades.

—Estic bé —contesto, i reculo un pas, sobresaltada—. Vull arribar a classe abans que toqui el timbre.

El miro pestanyejant quan es para davant nostre. Sembla més atabalat del que és normal en una trobada pel passadís a primera hora del matí. Sobretot perquè l'únic que faig és parlar amb un amic.

—Hem d'anar a veure el seu oncle —em diu, tot posant-me la mà al colze per fer-me girar i guiar-me en la direcció per on he vingut.

Hi ha un no-se-què a la seva veu, que és menys que una advertència, però més que una petició, que em fa caminar pel llarg passadís amb arcs ogivals sense protestar. Bé, això i que en Mekhi, que normalment no s'altera per res, surt del mig ràpidament.

Però amb cada pas que faig s'intensifica la sensació que alguna cosa no va a l'hora. Sobretot quan les persones s'aturen de cop per mirar-nos passar, una reacció que encara posa més nerviós el senyor Badar.

—Em pot explicar què passa, si us plau? —pregunto, mentre els altres alumnes se separen per deixar-nos passar. No és la primera vegada que presencio el fenomen, perquè, repeteixo: surto amb en Jaxon Vega. Però sí que és la primera vegada que ho experimento sense que el meu xicot sigui a prop. És estrany de nassos.

El senyor Badar em mira com si m'hagués sortit un altre cap.

—No ho sap? —pregunta.

Que soni una mica frenètic, que la seva veu greu prengui un to d'incrèdilitat, augmenta la meva ansietat. Sobretot perquè em recorda la cara d'en Mekhi quan agafava el mòbil fa un moment.

És la mateixa cara que li veig a en Cam quan passem pel seu costat, dret a la porta d'una de les aules de química. I a la Gwen. I a en Flint.

—Grace! —crida en Flint. Surt de l'aula i es posa a caminar al costat del senyor Badar i de mi—. Ostres, Grace! Has tornat!

—Ara no, senyor Montgomery —li etziba el professor; quan parla les dents li peten amb força.

Ha de ser un home llop, doncs. Si més no, per l'ullal que li veig sortint per sota el llavi. Tant per tant, ho hauria d'haver sospitat, amb l'assignatura que ensenya. Qui pot estar més interessat per l'astronomia de la Lluna que els éssers que de tant en tant li udolen?

Per primera vegada, em pregunto si ha passat alguna cosa aquest matí que no sé. En Jaxon i en Cole, l'home llop alfa, s'han tornat a enganxar? O en Jaxon i un altre llop, aquesta vegada, potser en Quinn o en Marc? No sembla probable, perquè últimament tothom ens ha evitat, però perquè, si no, un professor home llop que no coneixia de res està tan espantat i decidit a portar-me amb el meu oncle?

—Espera, Grace... —En Flint em vol agafar, però el senyor Badar impedeix que em toqui amb la mà.

—He dit que ara no! Entri a classe! —Els mots, que sonen com un gruny, li surten del fons de la gola.

En Flint té ganes de discutir, i de sobte també li llueixen les dents a la llum suau de les aranyes del passadís. Al final, malgrat els punys tancats, deu decidir que no val la pena,

perquè no diu res. Es para de cop i ens observa marxar... com tots els altres que són al passadís.

Hi ha unes quantes persones que se'ns volen acostar, la Gwen, l'amiga de la Macy, per exemple, però el professor, que es pot dir que ara m'empeny pel passadís, fa un gruny greu d'advertència i el grup sencer decideix mantenir la distància.

—Tranquil·la. Gairebé hi som.

—Gairebé som a on? —Vull exigir una resposta, però em surt una veu rasposa.

—Al despatx del seu oncle, per descomptat. Fa molt de temps que l'espera.

No té ni solta ni volta. Vaig veure l'oncle Finn ahir.

Tinc un neguit al clatell que em baixa per l'espina, tallant com una ganiveta, i em posa els pèls del braç de punta.

Res d'allò va a l'hora.

Res d'allò està bé.

Quan girem una cantonada, aquesta vegada per entrar al passadís decorat amb tapissos que porta al despatx de l'oncle Finn, soc jo la que busca el mòbil a la butxaca. Vull parlar amb en Jaxon. Ell m'explicarà què passa.

Perquè això no pot anar només d'en Cole, oi? O de la Lia? O de... Gemego quan els pensaments em xoquen amb un mur gegant. Un que té unes enormes punxes de metall sobresortint i que se'm claven al cap.

Encara que el mur no sigui tangible, topar-hi mentalment fa un mal considerable. Em quedo un moment paralizada, una mica atordida. Quan em recupero de la sorpresa, i del dolor, intento travessar l'obstrucció amb més força, tensant la ment per aconseguir concentrar-me. Per obligar els meus pensaments a anar per aquest camí mental que de sobte se m'ha tancat del tot.

És llavors que m'adono que no recordo haver-me des-

pertat aquest matí. No recordo l'esmorzar. O haver-me vestit. O haver parlat amb la Macy. No recordo res que hagi passat avui.

—Es pot saber què passa?

No soc conscient d'haver-ho dit en veu alta fins que el professor em contesta, en un to sinistre:

—Estic força segur que en Foster esperava que l'hi expliqués vostè.

No és la resposta que volia i torno a buscar el mòbil a la butxaca, decidida a no deixar-me distreure aquesta vegada. Vull en Jaxon.

Però no porto el mòbil a la butxaca on el deixo sempre, i tampoc és a cap de les altres butxaques. Com és possible? No me'l descuido mai, el mòbil.

El neguit es converteix en por, i la por, en un pànic insidiós que em bombardeja amb una pregunta rere l'altra. Intento mantenir la calma, intento no mostrar a les dues dotzenes de persones que m'observen en aquest precís moment que estic tan trasbalsada. Però costa mantenir la serenitat quan no tens ni idea del que passa.

El senyor Badar m'empeny pel colze perquè em torni a moure i el segueixo amb el pilot automàtic.

Girem una altra cantonada i acabem davant de la porta del despatx exterior del director de la Katmere, altrament conegut com el meu oncle Flint. Espero que el senyor Badar truqui, però obre la porta directament i entrem a l'avantcambra, on l'ajudant de l'oncle Finn és a la taula, picant alguna cosa al portàtil.

—De seguida estic per vosaltres —diu la senyora Haversham—. Deixeu-me un...

Ens mira, per sobre la pantalla de l'ordinador i les ulleres morades de mitja lluna, i tan bon punt em veu es queda callada a mitja frase. S'aixeca precipitadament de la taula i envia la cadira enrere, contra la paret.

—Finn, vine, corre! —Crida. Surt de darrere la taula i m'abraça—. Grace, quina alegria veure't! Que contenta que estic!

No sé pas a què es refereix, i no sé pas per què m'abraça. Sí que és una dona molt simpàtica, la senyora Haversham, però no tenia ni idea que la nostra relació hagués progressat de les salutacions formals a unes abraçades espontànies i aparentment molt afectuoses.

Tot i això, corresponc a l'abraçada. Fins i tot li pico l'esquena, una mica tibada, però m'imagino que el que compta és la intenció. La part bona és que els rínxols blancs li fan olor de mel.

—També m'alegro de veure-la —dic, mentre intento separar-me'n una mica, esperant que una abraçada de cinc segons sigui suficient en aquesta situació tan estrambòtica.

Però la senyora Haversham no em vol deixar anar de cap de les maneres i m'estreny tan fort que em comença a costar respirar. Per no parlar de la vergonya que sento.

—Finn! —torna a cridar, sense parar atenció que, amb l'abraçada, la seva boca pintada de vermell està situada just al costat de la meva orella—. Finn! És la...

La porta del despatx de l'oncle Finn s'obre.

—Gladys, que tenim un intercom... —Ell també calla a mitja frase, i obre molt els ulls quan em veu la cara.

—Hola, oncle Finn. —Li somric, mentre la senyora Haversham afluixa finalment la seva presa mortal amb aroma de mel—. No volia molestar.

El meu oncle no contesta. Només em mira, i mou els llavis però no li surt cap so.

I tot d'una em sento la panxa com si la tingués plena de vidres trencats.

Potser no sé què he esmorzat, però d'una cosa n'estic segura... Alguna cosa va molt i molt malament.